

Kraków, 1 lipca 2024 roku

Najwyższa Izba Kontroli
ul. Filtrowa 57
02-056 Warszawa

Dot.: Spraw wypłaty byłym funkcjonariuszom Policji wyrównania ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy i dodatkowy, w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15, zwane dalej „sprawy ekwiwalentowe”

Wnioskodawca: **Andrzej Hańderek**, adres do korespondencji: Kancelaria Radcy Prawnego Andrzej Hańderek, ul. Stradomska 3/11, 31-068 Kraków, tel.: 508-303-387, e-mail: kancelaria@ahanderek.pl

WNIOSEK O PRZEPROWADZENIE KONTROLI

Niniejszym, działając w imieniu własnym, zwracam się z uprzejmą prośbą o przeprowadzenie kontroli pod względem legalności, gospodarności, celowości i rzetelności działań organów policji, w szczególności Komendanta Głównego Policji oraz Komendantów Wojewódzkich Policji w zakresie realizacji wypłat byłym funkcjonariuszom Policji wyrównania ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy i dodatkowy, w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15, w szczególności dokonania kontroli:

1. legalności masowego wydawania decyzji odmawiających byłym funkcjonariuszom Policji wyrównania ekwiwalentu za urlop pomimo wyraźnie wskazanego sposobu naliczenia wyrównania przez TK w wyroku z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15, a także pomimo utrwalonego orzecznictwa sądowoadministracyjnego (liczonego w tysiącach wyroków), nakazującego wypłatę wyrównania przyjmując, iż ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy ustala się w wysokości wynagrodzenia funkcjonariusza za jeden dzień roboczy na dzień zwolnienia ze służby;
2. legalności, gospodarności, celowości i rzetelności wnoszenia przez organy policji skarg kasacyjnych w sprawach ekwiwalentowych pomimo wyraźnie wskazanego sposobu naliczenia wyrównania przez TK w wyroku z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15, a także pomimo utrwalonego orzecznictwa sądowoadministracyjnego (liczonego w tysiącach wyroków), również orzecznictwa w zakresie wykładni art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, o zmianie ustawy o służbie więziennej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.1610 z dnia 2020.09.18., zwanej dalej „ustawa o wsparciu służb mundurowych”). Ostatnia skarga kasacyjna, z jaką się zetknąłem, sporządzona przez Komendanta Głównego Policji datowana jest na 11 czerwca 2024 roku, i zawiera zaledwie dwie strony uzasadnienia.

UZASADNIENIE

1. Tytułem wstępu pragnę wskazać, iż naganny sposób postępowania organów państwowych (organów policji, MSWiA) dotyczy zarówno rządów „zjednoczonej prawicy”, jak i „koalicji 15 października”. Sprawy ekwiwalentowe dotyczą około 70.000 byłych funkcjonariuszy policji.
2. Zarysowując tło sprawy mogę wskazać, iż sprawy ekwiwalentowe dotyczą byłych funkcjonariuszy policji, którzy otrzymali ekwiwalent za urlop, obliczony zgodnie z niekonstytucyjnym współczynnikiem 1/30. Na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt K 7/15, funkcjonariusze policji uzyskali prawo do dochodzenia wyrównania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i dodatkowy. Trybunał Konstytucyjny uznał, że świadczeniem ekwiwalentnym za dzień urlopu jest wynagrodzenie funkcjonariusza za jeden dzień roboczy na dzień zwolnienia ze służby. Tym samym, każdy były funkcjonariusz jest stratny około 27 %. Dla przykładu, gdyby funkcjonariusz policji miał wypłacony ekwiwalent zgodnie z wyrokiem TK otrzymałby 1.000 zł, a w praktyce otrzymywał 730 zł. W tej sytuacji, roszczenie o wyrównanie ekwiwalentu opiewa na kwotę 270 zł.
3. Organy policji zamiast wypłacić byłym funkcjonariuszom policji wyrównanie ekwiwalentu zgodnie z wytycznymi TK, konsekwentnie odmawiały wypłaty, powołując się na różne bezzasadne argumenty, np. przedawnienie roszczeń, brak podstawy prawnej itp., a także stosując bardziej wysublimowane środki obstrukcyjne, jak:
 - masowe przewlekłe prowadzenie postępowań administracyjnych, potwierdzone przez liczne orzeczenia sądów administracyjnych oraz nałożenie licznych kar na organy policji w związku z tym;
 - uchwalenie ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, o zmianie ustawy o Służbie Więziennej oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2020 poz. 1610 (zwanej dalej „ustawa o wsparciu służb mundurowych”), w tym artykułu 9 ust. 1 ww. ustawy, który w założeniu „projektodawców” miał uniemożliwić dochodzenie roszczeń byłym funkcjonariuszom policji zwalnianym ze służby przed dniem opublikowania wyroku TK, tj. przed 6 listopada 2018 roku. Na szczęście sądownictwo administracyjne dokonując prokonstytucyjnej wykładni tego artykułu zniweczyło nieuczciwe zamiary „projektodawców”, wskazując, iż organy policji powinny wypłacić byłym funkcjonariuszom wyrównanie ekwiwalentu (również tym zwalnianym ze służby przed 6 listopada 2018 roku), a literalna wykładnia przepisu byłaby nie do pogodzenia z zasadami państwa prawa. Niemniej jednak uchwalenie tej ustawy dało organom policji „nowy oręż” do powodowania obstrukcji spraw, a to wobec pojawienia się „nowego stanu prawnego” zaistniałego wskutek wejścia w życie ww. przepisu. Organy policji posiadające wyroki WSA i NSA (nakazujące organom policji wypłatę wyrównania ekwiwalentu) wydawane na podstawie przepisów sprzed dnia wejście w życie ww. przepisu (tj. art. 9 ust. 1 ustawy o wsparciu służb mundurowych), celowo nie były przez organy policji właściwie interpretowane (organy zgodnie z założeniami „projektodawców” ustawy przyjęły wykładnię literalną art. 9 ust. 1 ustawy o wsparciu służb mundurowych), co powodowało, że organy policji wydawały ponowne decyzje odmawiające wypłaty wyrównania. Powyższe działania prowadziły do absurdalnej sytuacji, gdzie funkcjonariusz, który chciał uzyskać wyrównanie miał wydane w sprawie cztery decyzje administracyjne oraz cztery wyroki sądowniczo-administracyjne, co dla normalnego obywatela jest nie do wyobrażenia;

- zadanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku 21 stycznia 2021 roku pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego w kwestii konstytucyjności art. 9 ust. 1 ustawy o wsparciu służb mundurowych [sygnatura P 7/21], co spowodowało, że znaczna część sądów administracyjnych zawieszało prowadzone postępowania sadowoadministracyjne. Skierowanie do TK tego rodzaju pytania prawnego było korzystne dla władzy, w tym organów policji. Po pierwsze, z uwagi na masowe zawieszania postępowań sadowoadministracyjnych. Po drugie, w razie uznania tego przepisu za zgodny z Konstytucją RP, istniała szansa na całkowite pozbawienie byłych funkcjonariuszy policji prawa do wyrównania ekwiwalentu. W listopadzie 2023 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku stwierdził, iż wycofa zadane pytanie prawne do TK wobec „ugruntowania się orzecznictwa sadowoadministracyjnego”, co spowodowało umorzenie postępowania przed TK.

4. Podsumowując całą historię spraw ekwiwalentowych można stwierdzić, iż bezprawne działania organów państwowych (o oczywistej bezprawności podejmowanych przez organy policji działań świadczą tysiące wyroków sądów administracyjnych uchylających decyzje organów policji, wyroków tych jest już około 30 tysięcy) doprowadziły do wygenerowania ogromnych kosztów, w tym kosztów związanych z koniecznością wydawania tysięcy bezprawnych decyzji administracyjnych odmawiających wypłaty wyrównania ekwiwalentu, kosztów związanych z koniecznością prowadzenia tysięcy postępowań sadowoadministracyjnych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, które obciążają przegrywający organ policji (za dwie instancje sadowoadministracyjne kwota kosztów zastępstwa wynosi 720,00 zł). W ramach ewentualnej kontroli możnaby dokonać ustalenia, jakie koszty zostały wygenerowane (całkowicie niepotrzebnie) w zakresie spraw ekwiwalentowych w Polsce, w szczególności koszty zastępstwa procesowego, jakie obciążęły organy policji, koszty wpisów sądowych, jakie organy policji musiały wносить od składanych skarg kasacyjnych, koszty opłat skarbowych od składanych do akt sprawy pełnomocnictw, koszty kar nakładanych na organy policji za beczynność oraz przewlekłe prowadzenie spraw, itp.
5. Suma kosztów wygenerowanych poprzez niezgodną z prawem odmowę wypłaty wyrównań ekwiwalentu zapewne można już liczyć w dziesiątkach milionów złotych (jak nie w setkach milionów, zważywszy na koszt pracy związany z zaangażowaniem organów administracyjnych oraz sadowoadministracyjnych). Ponadto przed organami policji w najbliższym czasie przyjdzie się zmierzyć z kwestią wypłaty byłym funkcjonariuszom policji odsetek ustawowych za opóźnienie, które to opóźnienie sięga 2018 roku. Suma samych roszczeń odsetkowym w związku z tak długim opóźnieniem sięga już około 50 % wartości roszczenia głównego, tj. wyrównania ekwiwalentu (dla przykładu, jeżeli byłemu funkcjonariuszowi policji należy się wyrównanie ekwiwalentu za urlop w wysokości 5.000,00 zł, to odsetki ustawowe za opóźnienie wynoszą około 2.500,00 zł). Do tej pory organy policji odmawiają dobrowolnej wypłaty odsetek, w związku z czym funkcjonariusze muszą ich dochodzić na drodze sądowej przed sądami powszechnymi. Kilka wyroków w sprawach o odsetki już zapadło (wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 listopada 2021 roku, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IV P 13/21, wyrok Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 1 kwietnia 2022 roku, IV Wydział Pracy, sygn. akt IV P 65/21, wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 kwietnia 2022 roku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VII P 48/22, wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie, IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 czerwca 2022 roku, sygn. akt IX P 330/21), natomiast sprawa dotyczy tysięcy byłych funkcjonariuszy, a zatem w przypadku podtrzymania przez organy policji stanowiska o bezzasadności roszczenia odsetkowego, koszty związane z koniecznością wytaczania przez byłych funkcjonariuszy policji postępowań sądowych w trybie cywilnym będzie można liczyć w kolejnych milionach złotych.

6. Co istotne, historia spraw ekwiwalentowych jeszcze się nie skończyła, albowiem obecnie organy policji w dalszym ciągu odmawiają wypłaty wyrównania ekwiwalentu osobom, które nie posiadają prawomocnych orzeczeń sądów administracyjnych, a także osobom, które z różnych przyczyn nie składały odwołań do sądów administracyjnych, zwykle ufając, iż otrzymane decyzje wskazujące, że wyrównanie jest bezzasadne są właściwe (co jak się dzisiaj okazuje, nie było prawdą). Obecnie wypłaty wyrównań (oczywiście bez odsetek ustawowych za opóźnienie) odbywają się wyłącznie w oparciu o prawomocne wyroki sądów administracyjnych. Należy przy tym mieć świadomość, iż sądownictwo administracyjne w Polsce różni się od sądownictwa powszechnego (sądy rejonowe, sądy okręgowe, sądy apelacyjne). Sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę nad działalnością administracji publicznej. Powyższe oznacza, iż to na administracji publicznej (organach policji) spoczywa obowiązek podejmowania działań zgodnych z prawem, a zatem standardem w sprawach ekwiwalentowych powinna być wypłata przez organy policji wyrównania ekwiwalentu w trybie czynności materialno-technicznej, a nie czekanie na wyczerpanie przez obywatela drogi sądownoadministracyjnej. Tymczasem, Organy Policji za standard uznały konieczność wyczerpania przez byłego funkcjonariusza policji, wpierw drogi administracyjnej, a następnie sądownoadministracyjnej. Podejmowanie tego rodzaju nieuczciwych praktyk jest znane w biznesie, jako tzw. "zatory płatnicze", czyli sytuację, gdzie zwykle duży przedsiębiorca celowo opóźnia się z płatnościami zwykle małym kontrahentom, mając świadomość trudności, jakie czekają małego kontrahentami w przypadku wystąpienia na drogę sądową (w szczególności konieczność wnoszenia opłaty sądowej oraz zwykle pomocy profesjonalnego pełnomocnika). Aby przeciwdziałać takim praktykom, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów aktualnie może nałożyć dotkliwą karę finansową na takiego przedsiębiorcę. W przypadku organów policji brak takiego narzędzia prawnego, co powoduje, że organy policji „wykorzystują” wymiar sprawiedliwości do opóźniania konieczności dokonywania wypłat wyrównań ekwiwalentu. Organy policji wolą brnąć w swoich bezprawnych działaniach, byle tylko, nie musieć wypłacać "od razu" wszystkich roszczeń ekwiwalentowych. Jak wskazałem powyżej, organy policji dokonują wypłat tylko na podstawie prawomocnego wyroku, a średni czas rozpoznania sprawy w postępowaniu sądownoadministracyjnym trwa kilka lat.
7. W sprawach ekwiwalentowych doszło do złamania wszystkich najważniejszych zasad postępowania administracyjnego, tj.
- zasady legalizmu (Organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa) – art. 6 k.p.a.;
 - zasady praworządności (W toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli) – art. 7 k.p.a.;
 - zasady zaufania do władzy (Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym) – art. 8 k.p.a.
 - zasady szybkości postępowania (Organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia. Sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie.) – art. 12 k.p.a.

8. Sprawami ekwiwalentowymi zajmuję się zawodowo od początku zaistnienia tego problemu, tj. od 2018 roku. Sprawy „ekwiwalentowe” są dla mnie jaskrawym przykładem, jak nie powinno działać państwo, a nadto przykładem, iż w niektórych sprawach polityka i pieniądze znaczą więcej niż prawo, co nie powinno mieć miejsca w „demokratycznym państwie prawa”. W sprawach ekwiwalentowych wyraźnie widać, iż tam, gdzie nie ma interesu politycznego w wydatkowaniu środków publicznych (sprawy ekwiwalentowe dotyczą **byłych** funkcjonariuszy policji), tam nie ma woli politycznej i motywacji do zadośćuczynienia poszkodowanym, wręcz przeciwnie, próbuje się różnymi, opisanymi powyżej działaniami, uniemożliwić realizację przysługujących im praw (substytutu konstytucyjnego prawa do urlopu w postaci ekwiwalentu – tj. art. 66 ust. 2 Konstytucji RP). Trudno zrozumieć taką postawę państwa wobec tysięcy byłych funkcjonariuszy policji, którzy znaczną część swojego życia zawodowego poświęcili dla swojego kraju, niejednokrotnie narażając swoje zdrowie i życie. Jako dla obywatela, osoby wykonującej zawód zaufania publicznego radcy prawnego, a także doktora nauk prawnych, działania podejmowane przez organy państwowe są nie do zaakceptowania. Zatrważające jest również to, że działania te dotyczą organów państwowych, które z definicji powinny stać na straży prawa, a nadto podejmowane są z pełną premedytacją wbrew prawu, na co wskazuje chociażby złożenie przez Komendę Główną Policji skargi kasacyjnej datowanej na 11 czerwca 2024 roku (pomimo istnienia w tej dacie tysięcy wyroków NSA dotyczących spraw ekwiwalentowych, w szczególności wykładni art. 9 ust. 1 ustawy o wsparciu służb mundurowych). Z punktu widzenia zasady legalizmu, jaką są związane organy policji nie sposób wytłumaczyć panującej obecnie sytuacji, gdzie z jednej strony organy policji niektórym byłym funkcjonariuszom policji wypłacają wyrównania ekwiwalentu (tym, którzy posiadają prawomocne wyroki sądownoadministracyjne), a z drugiej w dalszym ciągu toczą spór prawny z pozostałą grupą byłych funkcjonariuszy policji (tym, którzy nie posiadają jeszcze prawomocnych wyroków sądownoadministracyjnych). Tym samym, aktualnie organy policji na podstawie takiego samego stanu prawnego, podejmują wewnętrznie sprzeczne działania, co stanowi przykład rażącego naruszenia zasady legalizmu.
9. Walkę o prawa byłych funkcjonariuszy podejmują również stowarzyszenia służb mundurowych, a także Rzecznik Praw Obywatelskich, o czym można przeczytać w Internecie, jednakże wciąż brak „woli politycznej” do wypłaty i zadośćuczynienia poszkodowanym byłym funkcjonariuszom policji.

Zobacz:

<https://seirp.pl/ekwiwalent-za-niewykorzystany-urlop/>

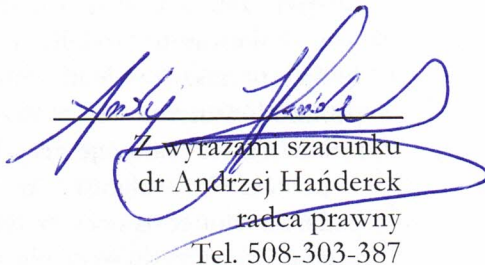
<https://fssm.pl/komendanci-odmawiaja-wyplat-wyrownan-ekwiwalentow-za-niewykorzystane-urlopy/>

<https://sprawy-generalne.brpo.gov.pl/pdf/2021/7/WZF.7060.16.2021/2827809.pdf>

10. Uważam, że sprawy ekwiwalentowe wymagają interwencji Najwyższej Izby Kontroli, gdyż widać w nich bardzo wyraźnie, iż jednostka przeciwko organom państwowym jest w zasadzie bezsilna (gdy sprawy ekwiwalentowe wydawały się wygrane, wobec tysięcy wyroków sądownoadministracyjnych, z rozmysłem uchwalono ustawę o wsparciu służb mundurowych, której art. 9 ust. 1 miał w założeniach „projektodawcy” uniemożliwić wypłatę wyrównań funkcjonariuszom zwalnianym ze służby przed 6 listopada 2018 roku, a następnie, gdy okazało się, że sądy administracyjne nakazują wyklądać art. 9 ust. 1 prokonstytucyjnie i wypłacać byłym funkcjonariuszom wyrównanie, pojawiło się pytanie prawne do TK, które z kolei spowodowało masowe zawieszenia postępowań sądownoadministracyjnych do czasu rozstrzygnięcia ww. pytania prawnego i powstanie ryzyka prawnego, iż TK uzna art. 9 ust. 1 za zgodny z Konstytucją RP, w istocie pozbawiając tym samym byłych funkcjonariuszy policji

prawa do dochodzenia wyrównania ekwiwalentu. Na szczęście WSA w Białymstoku wycofał pytania prawne, co spowodowało umorzenie postępowania przez TK).

Z wyrazami szacunku
dr Andrzej Hańderek
radca prawny
Tel. 508-303-387

PS Poniżej przytaczam treść art. 9 ust. 1 ustawy o wsparciu służb mundurowych.

Przepis art. 115a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy wszczętych i niezakończonych przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy policjantowi zwolnionemu ze służby od dnia 6 listopada 2018 r. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. ustala się na zasadach wynikających z przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego przysługującego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za rok 2018 określa się proporcję liczby dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego przysługującego przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz od dnia 6 listopada 2018 r.

Ponadto, poniżej w sposób syntetyczny przedstawiam historię spraw ekwiwalentowych wraz z podaniem przykładowego orzecznictwa.

1. Wydanie przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 30 października 2018 roku, sygn. akt K 7/15,
2. Opublikowanie ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw 6 listopada 2018 roku,
3. Ugruntowanie się orzecznictwa sądów administracyjnych w zakresie konieczności wypłaty policjantom wyrównania ekwiwalentu w sprawach dotyczących decyzji wydanych przed wejściem w życie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, o zmianie ustawy o Służbie Więziennej oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2020 poz. 1610 (zwanej dalej „ustawa o wsparciu służb mundurowych”), np. wyrok NSA z dnia 16 lipca 2020 r. sygn. akt I OSK 3155/19, wyrok NSA z dnia 13 listopada 2020 r. sygn. akt I OSK 173/20, wyrok NSA z dnia 17 listopada 2020 r. sygn. akt I OSK 1187/20, wyrok NSA z dnia 17 listopada 2020 r. sygn. akt I OSK 2506/19.
4. Wejście w życie 1 października 2020 roku ustawy o wsparciu służb mundurowych, a co za tym idzie, przyjęcie przez Organy Policji praktyki odmawiającej wypłaty ekwiwalentu za urlop

policjantom, którzy przeszli na emeryturę przed opublikowaniem ww. wyroku TK, tj. przed 6 listopada 2018 r.

5. Zadanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku 21. stycznia 2021 roku pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego w kwestii konstytucyjności art. 9 ust. 1 ustawy o wsparciu służb mundurowych [sygnatura P 7/21]

6. Ugruntowanie się orzecznictwa sądów administracyjnych w zakresie konieczności wypłaty wyrównania ekwiwalentu również tym policjantom, którzy przeszli na emeryturę przed opublikowaniem ww. wyroku TK, tj. przed 6 listopada 2018 r., np. wyrok: III OSK 4463/21, III OSK 5133/21, III OSK 5138/21, III OSK 5139/21, III OSK 5247/21, III OSK 5264/21, III OSK 5265/21, III OSK 5268/21, III OSK 5269/21, III OSK 5280/21, III OSK 5281/21, III OSK 5282/21, III OSK 5283/21, III OSK 5284/21, III OSK 5285/21, III OSK 5286/21, III OSK 5287/21, III OSK 5288/21, III OSK 5289/21.

7. Wycofanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w dniu 23 listopada 2023 roku ww. pytania prawnego (w uzasadnieniu podając ukształtowanie się jednolitej linii orzeczniczej sądów administracyjnych, w tym także Naczelnego Sądu Administracyjnego, dotyczącej skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 października 2018 r. w sprawie K 7/15 w odniesieniu do art. 9 ust. 1 ustawy o wsparciu służb mundurowych, np. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach III OSK 5647/21 z 15 listopada 2023 r. czy III OSK 5702/21 z 17 listopada 2023 r., a także konieczność zagwarantowania konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), które obejmuje prawo do "sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd". W ocenie WSA w Białymstoku dalsze oczekiwanie na wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 7/21 oznaczałoby naruszenie tego prawa. WSA w Białymstoku miał też na względzie stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka sformułowane w sprawie nr 48762/19 (wyrok z 21 lipca 2022 r. Bieliński przeciwko Polsce) dotyczące prawa obywatela do skutecznego środka odwoławczego w postępowaniu sądowym (wyrok WSA w Białymstoku z dnia 23 listopada 2023 roku, sygn. akt II SA/Bk 866/20, Sąd),

8. Faktyczne wypłaty policjantom wyrównania ekwiwalentu za urlop, ale tylko tym, którzy przeszli drogę sądowoadministracyjną.

9. Przypadki zasądzania na rzecz policjantów odsetek ustawowych za opóźnienie w związku z opóźnieniem w wypłacie wyrównania ekwiwalentu za urlop, np. wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 listopada 2021 roku, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IV P 13/21, wyrok Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 1 kwietnia 2022 roku, IV Wydział Pracy, sygn. akt IV P 65/21, wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 kwietnia 2022 roku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VII P 48/22, wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie, IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 czerwca 2022 roku, sygn. akt IX P 330/21.